

Τα ίδια Παντελάκη μου, τα ίδια Παντελή μου

Η παροιμιώδης αυτή έκφραση, οφείλεται σε έναν Κρητικό, που ονομάζονταν Παντελής Αστραπογιαννάκης.

Όταν οι Ενετοί κυρίευσαν τη Μεγαλόνησο, αυτός πήρε τα βουνά μαζί με μερικούς τολμηρούς συμπατριώτες του. Από εκεί κατέβαιναν τις νύχτες και χτυπούσαν τους κατακτητές μέσα στα κάστρα τους.

Για να δίνει, ωστόσο, κουράγιο στους νησιώτες, τους υποσχόταν ότι θα ελευθέρωναν γρήγορα την Κρήτη.

Με το σήμερα, όμως, και με το αύριο, ο καιρός περνούσε και η κατάσταση του νησιού αντί να καλυτερεύει, χειροτέρευε.

Οι Κρητικοί άρχισαν ν' απελπίζονται. Μα ο Αστραπογιαννάκης δεν έχανε το θάρρος του, εξακολουθούσε να τους δίνει ελπίδες για σύντομη απελευθέρωση. Οι συμπατριώτες του, όμως, δεν τα πίστευαν πια. Όταν, λοιπόν, το ασύγκριτο εκείνο παλικάρι πήγαινε να τους μιλήσει, όλοι μαζί του έλεγαν: «Ξέρουμε τι θα πεις. Τα ίδια Παντελάκη μου, τα ίδια Παντελή μου!».

Έτσι προέκυψε και η αντίστοιχη παροιμιώδης φράση, η οποία υποδηλώνει μια κατάσταση, συνήθως ανεπιθύμητη, η οποία παραμένει αμετάβλητη.